

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce Ing. P.K., zastoupeného JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou, se sídlem Sokolov, Nábřeží Petra Bezruče 598, proti žalované Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor služby dopravní policie, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. prosince 2012, č.j. KRPP-196589-1/ČJ-2012-0300DP,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2.5.2012 v 07:55 hod. se žalobce dopustil přestupku tím, že v obci Planá, ulice Dukelských hrdinů, řídil osobní automobil tovární značky OPEL VIVARO (v době silniční kontroly v ORV chybně uvedeno OPEL FRONTERA), registrační značky... a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupek byl projednán v blokovém řízení a žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 Kč pokutovým blokem série CO/2010, č. O 8344217 a stejné série č. O 8344218, kterou na místě zaplatil a na dílu „A“ stvrdil svým podpisem.

Dne 1.8.2012 obdržela Policie České republiky, Územní odbor Tachov, dopravní inspektorát Tachov (dále jen „*dopravní inspektorát*“) žalobcův návrh na zahájení obnovy řízení. Žalobce v návrhu tvrdil, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení. V rámci seznamování se se spisem před Městským úřadem v Mariánských Lázních z listiny Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č.j. KRPP-77858/PR-2012-031006 Policie ČR, Územního odboru Tachov ze dne 7.5.2012 zjistil, že mu

byly připsány tři body do bodového systému za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který měl spáchat dne 2.5.2012 tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem za jízdy, ačkoliv žalobce měl za to, že zmíněná pokuta byla uložena za nerozsvícená světla. Uvedeného dne okolo 8:00 hod. hodlal zaparkovat své vozidlo u sídla své firmy Schaller electronic CZ, s.r.o. Ve zpětném zrcátku zaznamenal blikající modrá světla policie. Napadlo jej, že zapomněl zapnout osvětlení vozidla, jelikož u typu vozidla, které řídil, je automatický noční režim svícení, avšak během dne je naopak nutno tyto světla zapnout na manuální provoz. Nedostatek před vystoupením z vozidla napravil, avšak v té chvíli už přicházela k vozidlu policistka a oslovila jej slovy: „Dobrý den, pane řidiči, víte, čeho jste se dopustil?“. Žalobce odpověděl, že ano. Následně se policistka zeptala, zda je ochoten zaplatit v blokovém řízení pokutu 200 Kč. Žalobce s uložení pokuty souhlasil a uvedl, že spěchá. Policistka žalobci vystavila blok a on pokutu ve výši 200 Kč na místě uhradil. Protože byl ve značné časové tísní, byl rád, že se celá záležitost vyřešila pokutou a policisté ho nijak nezdržovali. V době probíhající kontroly byla ve vozidle přítomna paní I.Š., která může sled událostí popsat. Jelikož si byl vědom toho, že pochybil, z poučení policistky nic jiného nevyplynulo a navíc z § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedeného na pokutovém bloku nelze vyčíst, za jaký konkrétní přestupek je bloková pokuta uložena, neboť ten obsahuje několik skutkových podstat, mimo jiné i porušení povinnosti mít rozsvícená světla, měl za to, že zmíněnou pokutu uhradil za nerozsvícená světla. Celou záležitost považuje za velké nedorozumění. Žalobce dále uváděl, že nemohl porušit ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť není povinen na základě ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona užívat bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což dokládá lékařským potvrzením ze dne 4.11.2010 obsahujícím všechny náležitosti vyžadované vyhláškou č. 277/2004 Sb. Předestřené nové skutečnosti nemohl vyjádřit v rámci silniční kontroly, nýbrž až nyní, kdy se dozvěděl, že je vinen ze spáchání jiného přestupku, než kterého se původně domníval. Žalobce také podotkl, že Nejvyšší správní soud připouští v současné době obnovu řízení i v případě proběhnuvšího blokového řízení, a poukázal na věc vedenou pod sp.zn. 1 As 21/2010.

Dopravní inspektorát rozhodnutím ze dne 5.10.2012, č.j. KRPP-77858-9/PŘ-2012-03106 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítl. Obsáhlé odůvodnění, ve kterém popsal průběh celého řízení, jednotlivé provedené důkazy a jejich hodnocení, uzavřel tím, že po posouzení všech okolností případu a po zhodnocení všech důkazů a vypořádání se s námitkami žalobce konstatuje, že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by existovaly již v době původního řízení a které žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Nejsou tedy dány podmínky pro obnovení řízení.

V podaném odvolání žalobce namítal, že dopravní inspektorát nesprávně posoudil existenci podmínek pro povolení obnovy řízení, když je najisto postaveno, že dne 2.5.2012 existovalo lékařské potvrzení, které žalobce zbavovalo povinnosti být za jízdy připoután dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Vyšly tedy najevo dříve neznámé důkazy, které existovaly v době původního (blokového) řízení a které žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit bez vlastního zavinění, neboť nevěděl, že je projednáván za přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Řízení předcházejícímu vydání prvoinstančního rozhodnutí rovněž vytýkal procesní vady a domáhal se zrušení předmětného rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 18.12.2012, č.j. KRPP-196589-1/ČJ-2012-0300DP (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), žalovaná odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná dospěla k závěru, že „*Prvoinstanční správní orgán DI Tachov provedl dokazování řádně a byla dána plná možnost uplatnění práv účastníka řízení. V rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení se vypořádal s námitkami, které účastník řízení cestou své právní zástupkyně vznesl. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, konstatujeme, že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by existovaly již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Nejsou tedy dány podmínky pro obnovu řízení. Proto byla žádost o povolení obnovy řízení o přestupku v blokovém řízení policejním orgánem DI Tachov správně zamítnuta a obnova řízení nebyla povolena.*“

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, event. zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního a vrácení věci k dalšímu řízení dopravnímu inspektorátu. V obou případech požadoval přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že považuje právní závěry v napadeném rozhodnutí za nezákonné a je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů postupovaly nesprávně a měly jeho návrh na obnovu řízení povolit.

Žalobce zopakoval skutkovou verzi reality, kterou předestřel v návrhu na obnovu řízení. Namítal, že je právním laikem a měl za to, že mu byla pokuta uložena za nerozsvícená světla, jelikož si byl vědom, že v tomto směru pochybil. Z poučení policistky nic jiného nevyplynulo a pod § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedený na pokutovém bloku lze zařadit celou řadu porušení povinností, jako je neosvětlení vozidla, ohrožení jiného řidiče při předjíždění, nepřipoutání se za jízdy, neoznačení překážky na pozemní komunikaci a další. Dne 23.5.2012 převzal oznámení Městského úřadu Mariánské Lázně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a až následně dne 11.6.2012 v rámci seznamování se se spisem, konkrétně z oznámení Policie ČR, Územního odboru Tachov, ze dne 7.5.2012 žalobce zjistil skutečnost, že dne 2.5.2012 měl spáchat dopravní přestupek tím, že nebyl připoután za jízdy bezpečnostním pásem. Tvrdil, že v blokovém řízení došlo k záměně právní kvalifikace skutečně spáchaného přestupku, neboť svým jednáním neporušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, nýbrž ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve spojení s § 76 zákona č. 56/2001 Sb. Žalobce se nadto nemohl dopustit přestupku, který je mu kladen za vinu, tj. porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť není povinen na základě ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona užívat bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což řádně doložil lékařským potvrzením ze dne 4.11.2010, které obsahuje všechny náležitosti vyžadované vyhláškou č. 277/2004 Sb. Přesto žalovaný k novým důkazům, které žalobce v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení doložil, nepřihlédl. Lékařské potvrzení, které měl při dopravní kontrole k dispozici, nemohl žalobce uplatnit v rámci silniční kontroly, ale teprve v návrhu na povolení obnovy řízení, kdy se dozvěděl, že je viněn ze spáchání jiného přestupku, než kterého se dopustil.

V písemném stanovisku k žalobě žalovaná navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout. Vzhledem ke skutečnosti, že je argumentace žalobce od počátku konzistentní, resp. žalobce poukazuje na stále stejné skutečnosti, nepovažovala za účelné podrobně se k jednotlivým žalobcovým argumentům vyjadřovat a odkázala na obsáhlá odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvoinstančního, s nimiž se plně ztotožňuje.

V replice ze dne 22.3.2013 žalobce setrval na svém přesvědčení, že správní orgány nepostupovaly v souladu s ust. § 100 správního řádu, neboť předložil nové důkazy, které odůvodňují jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Opětovně zdůraznil, že nemohl lékařské potvrzení předložit v rámci blokového řízení, neboť byl ze strany zasahujících policistů nesprávně poučen a nevěděl, jakého přestupku se měl dopustit, respektive byl počínáním kontrolní policejní hlídky uveden v omyl. Navíc konstatoval, že se žalovaný nezabýval věrohodností svědeckých výpovědí hlídkujících policistů a svou argumentaci založil pouze na jakýchsi logických pravidlech bez vztahu ke konkrétnímu případu. Přezkum dané věci ze strany žalovaného nebyl podle žalobce objektivní a nezávislý. Žalobce od počátku tvrdí, že ze strany policejní hlídky došlo k řadě pochybení.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, jímž odvolací orgán, tj. žalovaná, zamítla odvolání a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, kterým dopravní inspektorát zamítl návrh žalobce na obnovu řízení proti uložení pokuty v blokovém řízení.

Podle § 84 přestupkového zákona *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit* (odst. 1). *Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat* (odst. 2). Podle § 85 přestupkového zákona *nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí* (odst. 3). *Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena* (odst. 4).

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Podle § 100 odst. 2 správního řádu

účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

V rozsudku ze dne 6.2.2008, č.j. 3 As 58/2007-117 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dovodil nemožnost obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení. Rozsudek opřel o úvahu, podle níž, pokud lze pokutový blok nebo s ním související úkon správního orgánu považovat za správní rozhodnutí, může být řízením ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu pouze řízení blokové. Návrhem na obnovu blokového řízení však navrhovatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno. Vracení řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek, a to souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona o přestupcích, které ve věci neproběhlo. Obdobnou argumentaci obsahovaly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, č.j. 4 As 25/2010-34, ze dne 24.7.2008, č.j. 2 As 47/2008-30, ze dne 24.3.2010, č.j. 2 As 2/2010-62, ze dne 22.1.2010, č.j. 5 As 65/2009-39, a ze dne 15.1.2009, č.j. 5 As 16/2008-68). První senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě ve věci vedené pod sp.zn. 1 As 21/2010 k právnímu názoru, který se od předestřené lišil.

Ve stávající judikatuře panoval dále rozdílný názor na přípustnost soudního přezkumu zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 104/2002-40, k takové žalobě není dána žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s. a žalobu je zapotřebí odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť žalobce se domáhal přezkumu rozhodnutí, které je z přezkoumání podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučeno. Naproti tomu v rozsudku ze dne 6.2.2008, č.j. 3 As 58/2007-117, či v rozsudku ze dne 19.3.2008, č.j. 3 As 62/2007-4, Nejvyšší správní soud možnosti soudního přezkumu fakticky přitakal, neboť se takovým rozhodnutím meritorně zabýval a jeho soudní přezkum neodmítl.

Jelikož se hodlal první senát Nejvyššího správního soudu od dosud panujícího právního názoru o nemožnosti obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, odchýlit a jelikož senáty Nejvyššího správního soudu zaujímaly rozdílné právní názory na možnost soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení, předložil obě sporné právní otázky k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Rozšířený senát rozhodl o posuzovaných právních otázkách v usnesení ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65. Výsledný právní názor vyjádřil ve dvou právních větech:

I. Obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.

II. Rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení podléhá soudnímu přezkumu.

Úkolem rozšířeného senátu je sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2007, č.j. 2 Afs 52/2006-86, publikováno ve Sb. NSS 1762/2009), a tím současně i napomáhat jednotě v rozhodovací praxi soudů krajských. Vyslovenými právními názory se proto cítí být zdejší soud vázán.

S ohledem na předmět řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, a vzhledem k právnímu závěru formulovanému v druhé větě usnesení rozšířeného senátu platí, že i rozhodnutí, kterým bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti o obnovu blokového řízení o přestupku, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a podléhá soudnímu přezkumu.

Při vlastním přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel z faktu, že podstatou žaloby je v posuzovaném případě spor mezi účastníky řízení, zda důvody, o které žalobce opřel svoji žádost o obnovu blokového řízení, naplňovaly zákonné předpoklady stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a proto byly správní orgány povinny jeho žádosti vyhovět, jak je přesvědčen žalobce, či zda je naopak v souladu se zákonem závěr správních orgánů obou stupňů, které předmětnou žádost zamítly.

Jak vyplývá ze shora uvedené konstatace obsahu správního spisu, žalobce se obnovy řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu domáhal proto, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, avšak v původním řízení je nemohl uplatnit. Nezpochybňoval spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nýbrž tvrdil, že došlo k záměně porušené povinnosti (nepřipoutání se bezpečnostním pásem za nerozsvícená světla), přičemž porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se dopustit nemohl, pakliže ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona není povinen užívat bezpečnost pás ze zdravotních důvodů, což doložil lékařským potvrzením obsahujícím předepsané náležitosti a vydaným dne 4.11.2010.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, vycházející z podmínek pro uložení pokuty v blokovém řízení zakotvených v § 84 odst. 1 přestupkového zákona, dovodil, že přípustnost obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu závisí prioritně na tom, co žadatel v žádosti na obnovu řízení zpochybňuje. Podle Nejvyššího správního soudu „...nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být

žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. “ Naproti tomu „Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak příslušný správní orgán se jí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu pravdivé, či nikoliv. ...Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. O něm podle § 89 odst. 1 správního řádu rozhoduje správní orgán nejbližší nadřízený správnímu orgánu, který žádost o obnovu řízení zamítl ...Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově blokového řízení. “

Žalobce v posuzovaném případě v žádosti o obnovu řízení nezpochybňoval udělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení vedeném s ním dne 2.5.2012. To ostatně nečinil ani v žalobě. Brojil „pouze“ proti skutkovým zjištěním ohledně druhu a právní kvalifikace jednání, kterého se měl uvedeného dne dopustit. Přitom však vlastnoručním podpisem na pokutovém bloku potvrdil údaje, které jsou součástí vystaveného a ručně zcela čitelně vyplněného bloku: „*Pokuta uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Doba, místo a popis přestupkového jednání: ..., 7:55 h, ul. Dukelských hrdinů, Planá, § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ř. nepřipoután*“. Akceptoval tudíž, že se přestupku popsaného v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku dopustil, tedy že nebyl připoután bezpečnostním pásem, že toto jednání je porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a je kvalifikováno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Jestliže žalovaná za takového stavu věci zamítlá odvolání a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o obnovu řízení s argumentací, že nejsou dány podmínky pro obnovu řízení, je napadené rozhodnutí zcela v souladu se zákonem a koresponduje s právním názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu „*Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově. “*

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. dubna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová